

Epistola lui Pavel către Efeseni (4) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 4

UMBLÂND DEMNI DE CHEMAREA NOASTRĂ

I. | Mersul demn de chemarea noastră ca mădulare ale trupului lui Hristos (Efeseni 4.1-16)

Așa cum am menționat în introducere, ultimele trei capitole ale scrisorii sunt îndemnuri bazate pe învățătura din primele trei capitole. A fost necesar ca apostolul să insereze ceva în capitolul al treilea, pentru a-și justifica autoritatea în slujirea adevărului tainei, pentru ca îndemnul care urmează acum în capitolul 4 să ajungă la noi cu autoritate.

După ce a explicat adevărul tainei și s-a rugat pentru credincioși, Pavel continuă acum în punctul în care s-a oprit în Efeseni 3.1. Ca „întemnițat al lui Hristos Isus” (Efeseni 3.1), el prezintă adevărul tainei; ca „întemnițat în Domnul” (Efeseni 4.1), el ne îndeamnă să umblăm în mod demn de acest mare adevăr.

Observă: Primul verset spune: „Eu, cel întemnițat în Domnul”. Expresia „în Hristos”, care caracterizează primele trei capitole, dispare în a doua jumătate a scrisorii și trece în prim plan expresia „în Domnul”. Acest lucru este semnificativ, deoarece este o expresie care se referă la însușirea de Domn a lui Hristos. Nu este greu de recunoscut motivul acestei schimbări. Când vine vorba de practicarea adevărului, recunoașterea domniei lui Hristos este esențială. Aceasta înseamnă pur și simplu că recunoaștem dorințele Sale asupra noastră în starea noastră de mântuiți, prin aceea că ne supunem dreptului Său, iar El ne poate spune ce să facem în toate domeniile vieții noastre.

În afară de aceasta, cuvântul „a umbla” este menționat de mai multe ori în ultimele trei capitole ale epistolei (Efeseni 4.1,17; 5.2,8,15; 6.15). Aceasta înseamnă că trăim practic adevărul în întreaga noastră viață.

Trei sfere ale responsabilității creștine

Dumnezeu dorește ca umblarea noastră să fie în concordanță cu chemarea noastră. Prin urmare, suntem chemați să umblăm „într-un chip vrednic de chemarea noastră” în trei domenii. Acestea sunt:

- *Adunarea (Biserica)* (Efeseni 4.1-16)
În aceste versete, suntem văzuți ca mădulare ale trupului lui Hristos. Suntem responsabili de a trăi acest fapt împreună.
- *Mărturia creștină în lume* (Efeseni 4.17-5.21)
În aceste versete suntem văzuți ca parte a societății. Suntem responsabili pentru a trăi caracterul omului nou în Hristos.
- *Familia* (Efeseni 5.22-6.9)
În aceste versete suntem văzuți ca parte a unei familii. Trebuie să recunoaștem și să trăim ordinea lui Dumnezeu din creație în relațiile noastre naturale.

Mădulare ale trupului lui Hristos (Efeseni 4.1-16)

Îndemnul din Efeseni 4.1-16 se referă la primul domeniu: la Adunare, trupul lui Hristos. Aceste versete descriu o imagine frumoasă a modului în care Adunarea (Biserica) ar trebui să fie ca trup al lui Hristos în această lume, conform voinței lui Dumnezeu. Ele nu iau în considerare eșecul Adunării (Bisericii) în mărturia ei, ci ne prezintă idealul lui Dumnezeu.

Versetele 1-3

Efeseni 4.1-3: Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.

Capitolul începe cu îndemnul de a umbla într-un chip vrednic de „chemarea” noastră. Ne-am putea întreba: Cum să facem aceasta? Taina arată că suntem chemați la o poziție privilegiată ca mădulare ale trupului nevăzut al lui Hristos. A fi demn de o astfel de chemare înseamnă a revela acest fapt în această lume. Dumnezeu vrea ca vasul de mărturie, pe care îl formează pentru prezentarea Fiului Său în lumea viitoare, să exprime adevărul că este *un singur* trup, chiar și acum când acest vas este aici, în această lume. Pavel nu intră în detalii în această scrisoare despre cum trebuie să facă Adunarea (Biserica) aceasta, ci doar menționează că trebuie să manifestăm o unitate practică, care să exprime unitatea pe care o avem în trup. Acesta este primul lucru pe care Domnul îl caută la mădularele trupului Său, deoarece corespunde unității pe care ele o au în „Hristos” (1 Corinteni 12.12,13).

Pentru a exprima în practică adevărul despre un singur trup, mădularele trebuie să fie într-o stare de spirit corectă, care este rodul apropierii de Domnul. Aceasta este exprimat în primul verset al capitolului (Efeseni 4.1). Este vorba despre a-I da Domnului locul care I se cuvine în viața noastră: domnia Sa. Apoi, este necesară, așa cum spune versetul 2, „smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare” și să ne „îngăduim unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4.2). Pentru a trăi în unitate practică unii cu alții, mădularele trupului trebuie să practice aceste lucruri.

„Smerenia” ne determină să ne stăpânim pe noi înșine, iar „blândețea” face loc celorlalți. „Îndelungă-răbdare” înseamnă exercitarea răbdării în fața neajunsurilor celuilalt, iar „îngăduirea reciprocă în dragoste” înseamnă a trece cu vederea jignirile personale. Primele două însușiri sunt cele de care avem nevoie în noi înșine; celelalte două sunt cele de care avem nevoie față de alții atunci când aceștia nu reușesc să le exercite pe primele două. Pe scurt, trebuie să practicăm îndelunga-răbdare și toleranța atunci când avem de-a face cu alții care nu sunt blânzi și smeriți.

Aceste lucruri practice trebuie practicate cu scopul de a „păstra unitatea Duhului în legătura păcii” (Efeseni 4.3). Ne-am putea întreba: Ce este unitatea Duhului? *Unitatea Duhului este o unitate practică între credincioși, pe care Duhul lui Dumnezeu o formează pentru a exprima adevărul unui singur trup.* Pur și simplu, Dumnezeu dorește ca acest un singur trup să fie exprimat în mod practic în această lume. El dorește ca noi să punem în practică ceea ce este adevărat în teorie, iar Duhul lui Dumnezeu lucrează în acest scop în mădularele trupului lui Hristos.

Această unitate își are centrul în Hristos. A vorbi despre unitate și a lucra pentru ea fără a recunoaște autoritatea lui Hristos în ea este o lucrare a cărnii. Menținerea unității Duhului

înseamnă, de asemenea, a fi în comuniune cu Persoana divină care este numită „Duhul sfințeniei” și „Duhul adevărului” (Romani 1.4; Ioan 14.17). Aceasta înseamnă că mădularele trupului nu trebuie doar să recunoască autoritatea lui Hristos în toate lucrurile, ci și să umble în „sfințenie” și „adevăr”. Aceasta înseamnă să se despartă de tot ceea ce este incompatibil cu Persoana Sa, căci El este Duhul *Sfânt*. Atunci când principiile divine sunt sacrificate pentru a obține unitatea, aceasta nu este unitatea Duhului. Ecumenismul modern, de exemplu, este o unitate creată de om; nu este unitatea Duhului. „Legătura păcii” unificatoare, despre care vorbește Pavel aici, nu este pacea cu orice preț, ci o pace care rezultă din faptul că Hristos Își primește locul Său de drept și credincioșii sunt supuși Duhului lui Dumnezeu. Prin urmare, unitatea Duhului este o unitate care recunoaște autoritatea domniei lui Hristos și care este separată de tot ceea ce este profanator în doctrină și practică.

Observă: Noi nu suntem chemați să păstrăm unitatea *trupului*; Dumnezeu Însuși păstrează această unitate, căci numai El poate. Nimic nu poate rupe legătura, pe care mădularele o au cu Hristos, Capul înălțat, prin Duhul care locuiește în ei. „Unitatea Duhului”, pe de altă parte, este o chestiune practică, pe care mădularele trupului sunt responsabile de menținerea ei. Așadar, deși toți creștinii credincioși sunt uniți cu Hristos [*union with Christ*], este posibil ca nu toți creștinii credincioși să umble în unitatea Duhului [*unity of the Spirit*].

Unitatea Duhului nu este doar un îndemn la unitate în cadrul unei adunări (biserici) locale; ea este mai mult decât atât. Această unitate are în vedere existența unui singur trup, așa cum se spune în versetul următor: „este *un singur trup*” (Efeseni 4.4). Deoarece mădularele trupului lui Hristos nu se află numai într-un anumit loc sau într-o anumită comunitate de creștini credincioși, această unitate ar trebui să se vadă oriunde se află creștinii credincioși pe pământ. Așadar, Dumnezeu vrea ca creștinii credincioși *din întreaga lume* să se miște împreună în această unitate și să exprime faptul că ei sunt *un singur trup*. Frângerea pâinii este o mărturisire practică a acestui adevăr (1 Corinteni 10.16,17), dar Adunarea ar trebui să exprime unitatea trupului și în chestiuni practice de părtășie și disciplină. Epistolele către Corinteni dezvoltă această latură a adevărului.

În primele zile ale Bisericii, această unitate a fost păstrată. Credincioșii erau „toți o inimă și un suflet” (Faptele apostolilor 4.32; 2.1), dar, cu regret, aceasta nu a durat mult timp. C.H. Brown spune că:

Evident, unitatea Duhului trebuie să se fi rupt.¹

J.N. Darby spune:

Anania și Safira au fost primii care au întrerupt-o (Faptele apostolilor 5); apoi îi găsim pe eleniști murmurând împotriva evreilor (Faptele apostolilor 6).

Faptul că ni se spune să „ne străduim” înseamnă că este dificil să menținem „unitatea Duhului, în legătura păcii”. Carnea este împotriva acestui fapt. Prin urmare, trebuie să ne străduim să menținem această unitate.

¹ C.H. Brown, dintr-o prelegere, *The Ground of Gathering*, Bible Truth Publishers 1973, pag. 28.

Trei cercuri concentrice (Efeseni 4.4-6)

Versetele 4-6

Efeseni 4.4-6: Este *un singur* trup și *un singur* Duh, după cum ați și fost chemați la o singură speranță a chemării voastre; *un singur* Domn, *o singură* credință, *un singur* botez; *un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți.

Apostolul se referă la *trei* domenii de responsabilitate creștină. După cum am menționat deja, îndemnul din restul scrisorii decurge din responsabilitățile respective în aceste trei domenii. Ele sunt mai bine înțelese dacă sunt privite ca trei cercuri concentrice.

1. Cercul cel mai interior este sfera *realității* sau a autenticității creștine: „Este *un singur* trup și *un singur* Duh, după cum ați și fost chemați la o singură speranță a chemării voastre”. Adevărații credincioși (creștini) sunt singurii din acest cerc. O persoană este introdusă în acest cerc prin pecetluirea cu Duhul Sfânt. Aceasta se întâmplă atunci când ea crede în Evanghelia mântuirii sale (Efeseni 1.13).
2. Al doilea cerc este zona mărturisirii creștine, în care există „*un singur* Domn, *o singură* credință și *un singur* botez”. Acesta este un cerc mai larg care îi include pe toți cei care aparțin primului cerc și pe toți cei care fac o mărturisire de credință în Hristos, fie că este autentică sau nu. Cineva este primit în mod oficial în acest cerc prin botezul în apă.
3. Cel de-al treilea cerc este domeniul *relațiilor naturale*, în care există „*un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor”. Acest cerc îi include pe toți cei din cele două cercuri, dar merge dincolo de acestea, incluzând fiecare persoană vie de pe pământ. Paternitatea lui Dumnezeu aici nu este paternitatea Sa în familia creștină, ci paternitatea Sa asupra întregii creații. În acest sens, toți oamenii sunt „neam al lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 17.29). O persoană este introdusă în acest cerc prin naștere naturală. După cum adaugă Pavel: „care este peste toți și prin toți și în noi toți”, el se întoarce la primul cerc. Dumnezeu este doar „în” adevărații credincioși (1 Ioan 4.12,15).

Sarcina darurilor pentru zidirea trupului (Efeseni 4.7-16)

Versetele 7,8

Efeseni 4.7,8: Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos. De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robit robia și a dat daruri oamenilor”.

Este voia lui Dumnezeu ca Adunarea (Biserica) să arate în mod vizibil că ea este „*un singur* trup”. De aceea Hristos S-a suit în înălțime pentru a lua măsuri ca mădularele să se miște împreună în mod colectiv. Fiecare mădular a primit „harul după măsura darului lui Hristos”. Domnul ne-a dat fiecăruia dintre noi un dar de putere spirituală (1 Corinteni 12) și ne-a dat, de asemenea, „harul” necesar pentru a folosi acest dar în mod corect în locul din trup în care ne-a așezat.

Apostolul ia ca model Psalmul 68.18, care celebrează victoria Domnului asupra vrăjmașilor Săi într-o zi viitoare (la arătarea Sa), și aplică acest principiu la victoria Sa asupra lui satan pe cruce. După ce Domnul l-a învins pe satan prin moartea Sa (Evrei 2.14), El i-a pe credincioși, care au fost cândva sclavi ai lui satan, cu Sine Însuși. Așa cum un cuceritor se întoarce victorios din luptă, aducând cu el prada luată de la dușman ca dovadă a victoriei sale, tot așa Hristos Și-a arătat victoria prin „oferirea de daruri” celor care au fost cândva captivi ai lui satan. Aceste

daruri sunt puteri spirituale; El le-a dat pentru a-i ajuta pe credincioși să meargă împreună și astfel să reveleze gloria lui Hristos.

Versetele 9,10

Efeseni 4.9,10: Iar acest „S-a suit”, ce este decât că a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel care a coborât este Același care S-a și suit mai presus de toate cerurile, ca să umple totul.

Înainte ca Hristos să Se urce victorios pe culmile gloriei, El a coborât mai întâi în mormânt („în părțile mai de jos ale pământului”) pentru a-l învinge pe dușman prin ridicarea din mormânt. După ce Și-a ocupat locul în înălțime „mai presus de toate cerurile”, El, în calitate de Cap al noii creații, umple „toate lucrurile”, în sensul că totul în noua creație este caracterizat de El și poartă amprenta Sa (Coloseni 3.11b). Hristos a trebuit mai întâi să-Și ocupe locul în cer, ca și cap al Adunării (Bisericii), înainte de a putea fi oferite daruri. Apostolul spune că toată slujirea creștină vine de la Hristos, Capul înălțat în cer. Noi nu privim la organizațiile omenești de pe pământ, din care emană darurile, ci privim la Hristos în cer. Organizațiile omenești, care trimit oameni înzestrați pentru a face anumite lucrări în slujba Domnului, sunt într-adevăr bine intenționate, dar sunt străine de Scriptură.

Versetul 11

Efeseni 4.11: Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, ...

De la locul Său de sus, Hristos „a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători”. Acești oameni posedă capacități spirituale deosebite pentru slujirea publică a Cuvântului și pe ei i-a dat Hristos ca daruri Bisericii. Ideea aici nu este că Hristos dă apostolatul, ci că El dă apostoli etc. Pasajul nu se concentrează pe abilitățile lor spirituale, ci pe faptul că *ei înșiși* sunt un dar al lui Hristos pentru Biserică.

Hristos a dat „apostoli și profeți” pentru ca, prin slujirea lor, să fie pusă temelia Bisericii în primul secol (Efeseni 2.20). Acum, după ce a fost pusă temelia, aceste daruri nu mai sunt acordate, deși noi beneficiem în continuare de slujirea lor, deoarece Duhul lui Dumnezeu i-a inspirat să scrie Scripturile Noului Testament. Încă mai avem slujba profeției în sensul că cineva prin „slujirea Cuvântului” (Faptele apostolilor 6.4) face cunoscute gândurile lui Dumnezeu pentru diverse situații (1 Corinteni 14.1,31), dar nu în sensul că cineva are revelații speciale și prezice viitorul, așa cum a fost cazul lui Agab (Faptele apostolilor 11.27,28; 21.10,11).

De asemenea, Domnul a dat Adunării (Bisericii) „evangheliști, păstori și învățători”. Nici aici nu este vorba despre efectele spirituale ale evanghelizării etc., ci El i-a dat pe oamenii înșiși Adunării (Bisericii) ca daruri. Domnul continuă să ridice astfel de oameni pentru a ajuta Biserica.

În 1 Corinteni 12.8-10 se vorbește despre efectele spirituale, pe care Duhul lui Dumnezeu le dă unor astfel de oameni. De exemplu, „cuvântul înțelepciunii” este puterea sau darul spiritual pe care îl are un „păstor”, iar „cuvântul cunoașterii” este darul spiritual pe care îl are un „învățător”. În 1 Corinteni 12, accentul nu este pus pe înțelepciunea sau cunoștințele lor - toți credincioșii trebuie să aibă înțelepciune și cunoștință - ci pe faptul că ei au o capacitate specială de a transmite înțelepciunea și cunoștințele lor. De aceea se spune: „*cuvântul înțelepciunii*” și:

„cuvântul cunoașterii”. Observă: nici aici și nici în altă parte în Scriptură nu se menționează că oamenii care au un dar spiritual pentru învățatură sau predicare ar trebui să fie hirotoniți de o organizație umană pentru a lucra în Adunare (Biserică).

Versetul 12

Efeseni 4.12: ... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, ...

Domnul nu a dat aceste daruri oamenilor pentru beneficiul lor personal, ci pentru ca trupul lui Hristos să fie îmbogățit. Deși „cel care udă” este și el însuși „udat” (Proverbele 11.25), ceea ce au de la Domnul este în primul rând pentru frații și surorile lor, pentru celelalte mădulare ale trupului. Scopul acestor daruri este de a contribui la „desăvârșirea sfinților”. Desăvârșirea, în sensul în care cuvântul este folosit aici, înseamnă „creștere deplină”. De aceea, aceste daruri trebuie să îi ajute pe credincioși să crească spiritual. În afară de aceasta, această „desăvârșire” este în ceea ce privește „lucrarea de slujire”. Aceasta arată: Dumnezeu dorește ca mădularele trupului să crească spiritual cu ajutorul darurilor, astfel încât să poată fi implicate și ele în „slujire” și, astfel, să fie de folos în promovarea mărturiei creștine. Slujirea este pur și simplu exercitarea darului nostru în trupul lui Hristos. Din moment ce toți avem un dar, cu toții trebuie să fim implicați în slujire. Nu există trântori în creștinism; toate mădularele trupului trebuie să fie implicate în această lucrare. Poate că nu toți au un dar special și sunt dăruiți Bisericii, așa cum se menționează în Efeseni 4.11, dar toți ar trebui să fie implicați în „lucrarea de slujire” într-un fel sau altul. Fiecare mădular poate contribui la „zidirea trupului lui Hristos”. Dumnezeu nu dorește ca unele mădulare ale trupului să stea doar să privească, în timp ce ceilalți fac lucrarea.

Versetul 13

Efeseni 4.13: ... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ...

Această lucrare ar trebui să continue „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur”. Aceasta va fi realizat în sens colectiv doar la revenirea lui Hristos (la răpire). De aceea, „lucrarea de slujire” (Efeseni 4.11) - chemarea, îngrijirea și zidirea credincioșilor - va continua până când Domnul va veni după noi. Prin urmare, aceste daruri pentru zidire (Efeseni 4.11) vor continua să fie date până când Adunarea (Biserica) va fi completă. Cu toate acestea, nu există nicio mențiune în Scriptură că darurile de semne ale vorbirii în limbi, de vindecare etc. - vor continua. Istoria confirmă că nu este așa.

Versetul 14

Versetul 13 ne arată *scopul final* al darurilor în slujire, în timp ce versetele 14-16 ne arată *scopul imediat* al „lucrării de slujire”, și anume scoaterea credincioșilor din starea de imaturitate spirituală:

Efeseni 4.14: ... ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățatură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ...

Există o nevoie urgentă și imediată ca credincioșii să fie întemeiați în adevăr, pentru ca vrăjmașul să nu-i ducă în rătăcire. Căci, dacă vrăjmașul îi duce pe credincioși în rătăcire, ei nu vor putea să-și îndeplinească corect rolul lor în trup și nu vor putea contribui la zidirea celorlalte mădulare. Pavel denumește aceste învățături false introduse de vrăjmaș ca fiind „viclenia lor în uneltirea rătăcirii”. De obicei, se va constata că în spatele anumitor învățături false se află un întreg sistem de doctrine false.

Versetul 15

Efeseni 4.15: ... ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; ...

Protecția noastră împotriva rătăcirii nu este să cunoaștem mai bine rătăcirea, pentru a o respinge, ci să „ținem adevărul în dragoste”. Aceasta este mai mult decât cunoașterea adevărului și înseamnă că suntem atașați cu dragoste de el - că prețuim adevărul. Psalmistul ilustrează aceasta spunând: „Am strâns în inima mea cuvântul Tău, ca să nu păcătuesc împotriva Ta” (Psalmul 119.11). Versetul în limba engleză KJV traduce acest verset prin „a spune adevărul în dragoste”, dar acest lucru este înșelător și implică faptul că trebuie să prezentăm adevărul altora într-un mod prietenos și amabil. Aceasta este cu siguranță ceva pe care ar trebui să-l facem, dar contextul are legătură cu faptul de a fi păzit de rătăcirile de doctrină care sunt în jur. Nu faptul de a prezenta adevărul cu dragoste și amabilitate altora ne salvează de aceste erori subtile, ci dragostea pentru adevărul însuși.² Ceea ce vrea să spună Pavel este că adevărul trebuie să fie ancorat în afecțiunile noastre. Atunci, și numai atunci, el va fi o protecție împotriva rătăcirilor care există din toate părțile. Dacă adevărul își are locul potrivit în afecțiunile noastre, vom „crește în toate până la Cel care este Capul, Hristos”.

Versetul 16

Efeseni 4.16: ... din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.

Nu numai că vom fi păziți și vom crește din punct de vedere spiritual, dar vom crește și în utilitatea noastră pentru trup ca „încheietură de întărire”. Noi vom contribui în mod eficient la

² Nota redacției: Suntem de acord cu gândirea de principiu a fratelui Anstey. Cu toate acestea, nu putem deduce această interpretare din textul grecesc în acest moment. Cuvântul „adevăr” nu apare aici ca substantiv. În limba greacă aici se folosește același verb ca în Galateni 4.16: *aletheuo*. Literalmente, *aletheuo* ar putea fi tradus prin „a vorbi adevărul”, un cuvânt care, desigur, nu există în limba germană. Prin aceasta, traducerea literală a primei părți a versetului ar fi: „vorbind adevărul în dragoste”. Alte traduceri sunt: „a spune sau a deține adevărul, a fi sincer”. Noul Testament din München traduce foarte exact: „a trăi adevărul”. Contextul se referă la recunoașterea în special a tuturor elementelor adevărului, care ne ajută să „creștem spre El” (Efeseni 4.15b), adică să devenim mai mult ca El. În Efeseni 4.11,12 sunt enumerate darurile pe care Domnul ni le-a dat pentru a ne ajuta să cunoaștem și să înțelegem aceste elemente. Dacă prețuim acest adevăr, vom fi creștini maturi și nu vom fi „purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). A ține adevărul în dragoste înseamnă să acordăm atenție atitudinii corecte a inimii. Dacă vrem să „să creștem în toate până la Cel care este Capul” (Efeseni 4.15), atunci nu este suficient să ținem cu tărie adevărul, ci trebuie să avem și un spirit de dragoste. Dragostea față de Cap și dragostea față de mădularele *unui singur* trup trebuie să fie forța motrice (compară cu 1 Corinteni 13). De aceea se spune deja în versetul 2 că trebuie „să ne îngăduim unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4.2). Aceasta înseamnă că atunci când luăm poziție pentru adevăr, nu procedăm cu un baros, ci în dragoste.

zidirea trupului în dragoste. Dumnezeu dorește ca „fiecare parte” să contribuie cu ceva la „zidirea trupului”.

Rezumat al exercițiilor necesare pentru a umbla conform adevărului referitor la *un singur trup*

- Recunoaștem în practică autoritatea Domniei lui Hristos în viața noastră (Efeseni 4.1)
- Practicăm umblarea cu smerenie în relația cu frații și surorile noastre în credință (Efeseni 4.2)
- Ne supunem Duhului lui Dumnezeu, care conduce la unitatea pe care El a format-o (Efeseni 4.3-6)
- Folosim darurile date Adunării (Bisericii) și care ne ajută să funcționăm fiecare la locul lui în trup (Efeseni 4.7-16)

Adevărul despre „*un singur trup*” poate fi practicat astăzi ca mărturie doar într-o rămășiță, deoarece mărturia creștină în ansamblul ei este în ruină

Privind înapoi la Efeseni 4.1-16, vedem idealul lui Dumnezeu pentru Adunare (Biserică), ca trup al lui Hristos. El dorește să existe o revelație practică a unității neîntrerupte între mădularele trupului, în timp ce acestea acționează sub conducerea Capului din cer. Dacă mădularele trupului țin seama de aceste îndemnuri va exista pe pământ o părtășie fericită a credincioșilor care „locuiesc împreună în armonie” (compară cu Psalmul 133.1) și care lucrează pentru buna plăcere a lui Dumnezeu și pentru gloria lui Hristos și, de asemenea, pentru zidirea reciprocă. Atunci nu vor mai exista secte confesionale și diviziuni în mărturia publică a Bisericii. Asta ar fi minunat! Este exact ceea ce intenționează Dumnezeu pentru Biserică.

După cum am menționat mai devreme, adevărul expus în epistola către Efeseni nu ia în considerare declinul și eșecul în mărturia creștină, deoarece apostolul se concentrează pe scopul și dorința lui Dumnezeu pentru Adunare (Biserică). Din cauza declinului incurabil care a avut loc în creștinătate, astăzi nu este posibil să practicăm adevărul despre „*un singur trup*” cu *toate* mădularele trupului lui Hristos. Cele mai multe mădulare nici măcar nu știu de rânduiala lui Dumnezeu, conform căreia creștinii credincioși trebuie să se adune pentru închinare și slujirea Cuvântului pe baza adevărului despre un singur trup. Ei sunt destul de fericiți în comunitățile lor denominaționale și neconfesionale în starea de divizare a creștinătății și, dacă li s-ar clarifica aceste lucruri, probabil că nu ar dori să părăsească pozițiile lor bisericești. De aceea, pur și simplu nu este posibil astăzi să se practice adevărul referitor la un singur trup cu întreaga Biserică de pe pământ.

Atunci când o persoană devine conștientă de acest fapt pentru prima dată, aceasta poate fi un șoc distrugător pentru ea. Dar nu există niciun motiv de disperare. Dumnezeu a prevăzut declinul care se va dezvolta în mărturia Bisericii și a luat măsuri pentru aceste zile de eșec, astfel încât creștinii credincioși, care sunt învățați cu privire la acest adevăr, să îl poată practica. Când se ajunge la un eșec extins, atunci Dumnezeu Se folosește de marele principiu conform căruia El renunță la mărturia publică în ansamblul ei (așa cum a stabilit-o inițial) și lucrează cu o rămășiță. Scriptura subliniază aceasta mereu. Atunci când ceea ce Dumnezeu a pus în mâinile oamenilor ca mărturie eșuează, El reduce dimensiunea, puterea, gloria și numărul mărturiei și o continuă într-o mărturie a rămășiței (Isaia 1.2-9). Cuvântul „rămășiță” înseamnă „restul” sau „ceea ce rămâne” din ceea ce a fost stabilit în mărturia inițială. Dumnezeu a acționat în

conformitate cu acest principiu în istoria lui Israel (1 Împărați 11-12; Ezra 1-6), iar acum acționează în acest fel cu Biserica (Apocalipsa 2.24-29) și va face aceasta din nou într-o zi viitoare cu iudeii din timpul necazului (Isaia 8.11-18; 10.21,22; 11.11; Ioel 2.32; 3.1,2; Mica 4.7; Țefania 3.13; Apocalipsa 12.17).

În privilegiul și harul divin, Dumnezeu îl ia pe unul de aici și pe altul de acolo și îi adună, la o parte de confuzia și dezordinea din creștinătate, în Numele Domnului, într-o poziție de rămășiță, unde adevărul despre un singur trup poate fi practicat (Matei 18.20). Cei care sunt „adunați” în Numele Domnului nu sunt rămășița. În principiu, toți credincioșii adevărați din mulțimea de mărturisitori formali din creștinătate sunt rămășița lui Dumnezeu, dar, din punct de vedere ecleziastic, credincioșii adunați ocupă o *poziție* de rămășiță în mărturie și sunt acolo unde ar trebui să fie rămășița (toți credincioșii adevărați), și anume adunați în Numele Domnului.

Deoarece mărturia publică a Bisericii de astăzi este impregnată de decădere, trebuie să privim adevărul despre un singur trup, așa cum este prezentat în Efeseni 4, prin hubloul celei de-a doua epistole către Timotei. Această scrisoare mică și utilă oferă lumină credinciosului în aceste zile dificile pe care le trăim.

II. | Umblarea demnă de chemarea noastră sub domnia lui Hristos (Efeseni 4.17-5.21)

Îndemnurile din această secțiune a scrisorii sunt în concordanță cu Efeseni 4.5: „*Un singur Domn, o singură credință, un singur botez*” - al doilea cerc al privilegiilor și responsabilităților creștine. În secțiunea precedentă am văzut că Dumnezeu dorește ca trupul lui Hristos să exprime în mod vizibil o unitate neîntreruptă între mădularele lui sub conducerea Capului înălțat în cer. În această secțiune aflăm că Dumnezeu vrea ca mădularele singurului trup să exprime în mod vizibil frumusețea morală a lui Hristos în această lume, chiar și în timpul absenței Sale. Această secțiune a scrisorii insistă asupra separării, deoarece fără separare aceste frumuseți morale sunt afectate în prezentarea lor.

În această secțiune a scrisorii, sunt abordate diferite aspecte ale „umblării” credinciosului (Efeseni 4.17; 5.2,8,15):

- Umblarea în „adevărata neprihănire și sfințenie” (Efeseni 4.17-32)
- Umblarea în „dragoste” (Efeseni 5.1-7)
- Umblarea în „lumină” (Efeseni 5.8-14)
- Umblarea în „înțelepciune” (Efeseni 5.15-21)

Umblarea în adevărata dreptate și sfințenie (Efeseni 4.17-32)

Pentru ca frumusețile morale ale lui Hristos să fie văzute în credincioși, aceștia trebuie să experimenteze o schimbare completă de caracter în viața lor față de ceea ce au fost odată. Mântuirea prin Dumnezeu a adus o schimbare extraordinară în sufletele noastre. Noi am trecut „de la întuneric în lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu” (Faptele apostolilor 26.18). Deci, Dumnezeu vrea ca aceasta să fie vizibil în viețile credincioșilor într-un sens practic. Lucrurile, care îl caracterizează pe omul în carne, trebuie să dispară din viețile noastre și trebuie să adoptăm un mod de viață complet nou, caracterizat de „adevărata neprihănire și sfințenie”.

O schimbare de caracter (Efeseni 4.17-21)

Versetele 17-21

Efeseni 4.17-21: Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați în înțelegere, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor; aceștia, pierzând orice simțire, s-au dat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție. Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos, dacă, în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus: ...

La început, Pavel descrie pe scurt caracterul decăzut și stricat al lumii păgâne din care credincioșii din Efes fuseseră salvați (Efeseni 4.17-19):

- „deșertăciunea minții lor”
- „întunecați în înțelegere”
- înstrăinați de viața lui Dumnezeu”
- „neștiința”
- „împietrirea inimii lor”
- „orice simțire pierdută”
- dedați la „destrăbălare”, „lăcomie” și „necurăție”

Aceasta este ordinea normală a vieții celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Credincioșii din Efes, care erau predominant păgâni, au fost cândva așa. Deoarece au fost mântuiți, Pavel le spune că un astfel de mod de viață păgân este acum complet incompatibil cu chemarea lor în Hristos. El spune: „Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos”. După cum am menționat mai devreme, „Hristosul” este un termen folosit în epistolele lui Pavel pentru a desemna unitatea spirituală a mădurelor trupului lui Hristos cu Capul din cer (1 Corinteni 12.12,13). Apoi, Pavel continuă și spune: „dacă, în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus”. „Isus” este Numele Domnului ca Om. Atunci când acest Nume este folosit fără titlurile obișnuite de *Domn* și *Hristos*, se referă la El ca Om în această lume. Pavel vorbește mai întâi despre faptul că noi Îl cunoaștem [textual: „învățăm”] pe „Hristos”; abia apoi ne învață adevărul în „Isus”. În acest fel, el exprimă faptul că trebuie să recunoaștem mai întâi chemarea noastră în Hristos (care este prezentată în primele trei capitole) înainte de a putea umbla în mod corespunzător, așa cum a făcut Isus în această lume. Așadar, suntem „învățați în El”, uitându-ne la exemplul Său desăvârșit.

Ordinea din Efeseni 4.20,21 este, prin urmare, importantă de remarcat. Vedem mulți creștini sinceri care nu-și cunosc chemarea în „Hristos” și care încearcă să trăiască asemenea lui „Isus” în locuri și poziții în această lume care sunt complet incompatibile cu chemarea lor. Ca urmare, Duhul lui Dumnezeu nu Se face una cu ei într-un mod semnificativ. Un creștin credincios care încearcă să se comporte ca Isus în timp ce deține o funcție în guvern este un exemplu în acest sens.³

³ Nota redacției: Am fi de acord cu această afirmație dacă un creștin ar intra în politică. Dar dacă un creștin ajunge să creadă în timp ce este în responsabilitatea guvernamentală, aceasta este altceva.

„Omul cel vechi” și „omul cel nou”

Versetele 22-24

Efeseni 4.22-24: ... că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare; și sunteți înnoiți în duhul minții voastre; și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.

Pentru a putea revela caracterul moral al lui Hristos în această lume, trebuie să înțelegem anumite adevăruri cu privire la „omul vechi” și la „omul nou”. Acesta este motivul pentru care apostolul vorbește mai întâi despre ele înainte de a-i îndemna să trăiască potrivit chemării lor.

„Omul vechi” este un termen care apare în trei locuri în scrisorile lui Pavel: Romani 6.6; Efeseni 4.22; Coloseni 3.9. Este un termen abstract, care descrie starea stricată a generației căzute a lui Adam. „Omul vechi” întruchipează toate însușirile urâte care caracterizează generația umană căzută.

În Romani 6.6 se spune: „... știind aceasta, că *omul nostru cel vechi* a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.” De aici aflăm că Dumnezeu l-a judecat pe omul cel vechi pe crucea lui Hristos (Romani 8.3). Nu numai că omul nostru cel vechi a fost judecat la cruce, dar aceste versete din Efeseni 4.22-24 ne spun că noi, ca parte a mărturisirii noastre creștine, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat în omul cel nou. Declarându-ne creștini, prin mărturisirea noastră, ne-am îndepărtat de tot ceea ce ține de omul vechi și ne-am identificat cu tot ceea ce ține de omul nou. [...]

Termenul „omul cel vechi” este adesea folosit de majoritatea creștinilor ca sinonim cu „carnea” (natura noastră păcătoasă căzută). Însă, aceasta este greșit. J.N. Darby notează:

Termenul „omul cel vechi” este folosit în mod obișnuit în mod incorect pentru carne.⁴

Dacă ne uităm cu atenție în Sfânta Scriptură, devine foarte clar că omul cel vechi și carnea nu sunt același lucru și, prin urmare, nu pot fi folosite în mod interschimbabil. Dacă „omul cel vechi” ar fi carnea, atunci acest pasaj ar însemna că ne-am dezbrăcat de carne, că nu mai avem natura păcătoasă în noi, ceea ce în mod clar nu este adevărat. În afară de aceasta, nu se spune niciodată că „omul cel vechi” este *în* noi, dar carnea cu siguranță este. F.G. Patterson spune:

De asemenea, eu nu văd că Scriptura ne permite să spunem că avem omul cel vechi *în* noi; însă ea ne învață că avem carnea *în* noi până la sfârșit.⁵

De asemenea, nu este corect să spunem că „omul cel vechi” ar avea poftă, dorințe și sentimente ca și carnea. Creștinii spun adesea ceva de genul: „Omul cel vechi din noi dorește lucrurile păcătoase”. Sau: „Omul nostru cel vechi vrea să facă răul acesta sau acela”. Astfel de afirmații îl confundă pe omul cel vechi cu carnea. H.C.G.B. spune:

⁴ J.N. Darby, „Comments on 'The old man', 'The new man', and 'I'” în *Food for the Flock*, vol. 2, 1875, pag. 286. Online la: www.cw-archive.org.

⁵ F.G. Patterson, „Chapter 5: Why Did God Permit the Entrance of Evil?” în *A Chosen Vessel*.

Știu ce vrea să spună un creștin care își pierde stăpânirea de sine, când spune că este „omul cel vechi”. Cu toate acestea, expresia este greșită. Dacă ar fi spus că este „carnea”, ar fi fost mai corect.

Am dori să adăugăm că „omul cel vechi” nu este Adam personal, ci ceea ce este *caracteristic* generației umane căzută descendentă din el. Pentru a vedea mai clar omul cel vechi, trebuie să privim generația căzută ca întreg, deoarece este puțin probabil ca o singură persoană să aibă toate caracteristicile care caracterizează această stare stricată. Dacă luăm generația ca întreg, vedem toate trăsăturile urâte care îl caracterizează pe omul cel vechi.

Prin urmare, „omul cel vechi” nu este o ființă vie în credincios, cu poftă, dorințe și sentimente păcătoase, ci o noțiune abstractă, care descrie starea stricată a generației umane căzute. Dumnezeu l-a judecat pe omul cel vechi pe cruce, iar credinciosul s-a lepădat de el în mod declarat, prin aceea că el s-a unit cu mărturia creștină.

„Omul cel nou” este, de asemenea, o noțiune abstractă. El reprezintă noua ordine de desăvârșire morală în noua generație a creației sub Hristos. Poate că am putea spune că omul cel nou este noua stare care caracterizează noua generație de ființe umane sub Hristos. Omul cel vechi se caracterizează prin faptul că este „stricat” și „înșelător”; omul cel nou, pe de altă parte, se caracterizează prin „dreptate” și „sfințenie”.

„Omul cel nou” nu este Hristos personal, ci Hristos în atributele Sale. Această nouă ordine morală a ființei umane a apărut pentru prima dată în „Isus”, atunci când El a umblat aici în această lume (Efeseni 4.21), iar acum îi caracterizează pe toți cei din generația noii creații sub Hristos, care umblă în Duhul. Noua generație umană sub Hristos și-a avut începutul doar atunci când El a înviat din morți pentru a fi Capul ei. Ca „Întâiul născut dintre morți” (Coloseni 1.18), El a trimis Duhul lui Dumnezeu în lume pentru a-i uni pe credincioși („mulți frați”) cu El Însuși (Romani 8.29). Ei sunt acum de aceeași ordine de umanitate ca și El Însuși (de același fel, „după felul lor”, Geneza 1.21,24,25). În acest sens, în această nouă generație, suntem „toți dintr-Unul” (Evrei 2.10-13). Prin urmare, „omul cel nou” este un termen care descrie însușirile morale ale noii generații umane sub Hristos.

Deoarece „omul cel nou” este modelat după chipul Celui care l-a creat (Coloseni 3.10), noi, ca parte a noii generații create, suntem acum pe deplin capabili să Îl reprezentăm pe Hristos aici, în această lume. În calitate de creștini credincioși, însușirile omului nou trebuie să se vadă în noi, și așa va fi dacă umblăm în Duhul (Galateni 5.16). În Coloseni 3.12-15, Pavel enumeră zece însușiri morale ale omului nou, care trebuie să se vadă la credincioși și care exprimă adevărul despre „Hristos în voi, nădejdea gloriei” (Coloseni 1.27).

Îndemnuri pe baza faptului că ne-am dezbrăcat de „omul cel vechi” și ne-am îmbrăcat în „omul cel nou” (Efeseni 4.25-32)

Ne-am dezbrăcat de „omul cel vechi” și ne-am îmbrăcat în „omul cel nou”, dar asta nu înseamnă că noi nu trebuie să ne deprindem în aceste lucruri. Fiecare adevăr doctrinar ar trebui să aibă o semnificație practică pentru viața noastră. Versetele care urmează în acest capitol arată că credinciosul nu trebuie să mai arate în viața sa însușirile omului vechi, ci pe cele ale omului nou. Acesta este sensul îndemnului.

Într-adevăr, noi nu mai suntem „în carne” (Romani 7.5; 8.8,9), dar carnea este încă în noi și ea lucrează atunci când nu umblăm în Duhul. Când lucrează, ea dezvăluie însușirile urâte ale omului vechi. De aceea, trebuie să ne deprindem să arătăm însușirile omului nou. De aceea trebuie să umblăm în puterea Duhului lui Dumnezeu (Efeseni 4.30).

Punctul central al îndemnului lui Pavel din restul versetelor din Efeseni 4 este ca noi să punem în practică ceea ce este adevărat, potrivit poziției. Dacă ne-am dezbrăcat de „omul cel vechi” și ne-am îmbrăcat în „omul cel nou”, atunci să punem capăt vechiului mod de viață stricat și să trăim în conformitate cu ceea ce îl caracterizează pe omul cel nou. Pavel menționează o serie de tranziții, care ar trebui să aibă loc în mod natural în viața credinciosului pe măsură ce acesta umblă în „adevărata dreptate și sfințenie”. Pe măsură ce studiem viața Domnului, suntem „învățați în El, după cum este adevăr în Isus”. Fiecare dintre aceste însușiri, care caracterizează noua ordine a existenței umane, au fost văzute în El în chip desăvârșit.

Sinceritatea în locul neadevărului

Versetul 25

Efeseni 4.25: De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora.

Ar trebui să existe sinceritate în loc de falsitate. Aici este tradus prin „minciună”, dar acest cuvânt este prea limitat. Ar trebui tradus ca „falsitate”, care include tot ceea ce nu este adevărat și nesincer - nu doar cuvintele noastre. Este la fel de ușor să trăim o minciună cu viețile noastre ca și să spunem o minciună cu limba noastră. Anania și Safira ilustrează aceasta. El a trăit o minciună, dar soția lui a spus o minciună (Faptele apostolilor 5.1-10).

Această transparență a caracterului onest a fost evidentă în toată viața Domnului. El a putut spune pe bună dreptate că El este „întocmai ceea ce vă și spun” (Ioan 8.25). [...]

Mânia dreaptă față de rău în loc de indiferență față de el

Versetele 26,27

Efeseni 4.26,27: Mâniați-vă și nu păcătuți; să nu apună soarele peste mânia voastră, nici nu dați loc diavolului.

Ar trebui să existe o mânie permanentă și dreaptă împotriva răului, în loc de indiferență față de el. Există două tipuri de mânie în aceste versete: un fel de mânie este corect și potrivit, celălalt nu este. Versetul 26 se referă la mânia dreaptă, care nu este păcat, dar în versetul 31 („Orice amărăciune și mânie ... să fie înlăturate de la voi” Efeseni 4.31) este vorba de mânia carnală, care nu este altceva decât păcat.

În versetul 26 ni se spune „mâniați-vă”. Acest lucru nu poate fi ceva păcătos, pentru că Dumnezeu nu ne-ar cere niciodată să facem ceva rău. Se spune că Dumnezeu Însuși este mânios în acest fel. În Psalmul 7.11 se spune: „Un Dumnezeu care se mânie în fiecare zi” (compară cu 1 Împărați 11.9). Acest tip de mânie este, desigur, o indignare dreaptă împotriva răului. În mod similar, psalmistul spune: „Să nu-i urăsc eu, DOAMNE, pe cei care Te urăsc și să nu-mi fie scârbă de cei care se ridică împotriva Ta? Îi urăsc cu o ură desăvârșită; sunt vrăjmași pentru mine” (Psalmul 139.21,22). Domnul Isus, care este desăvârșit și fără de păcat, S-a mâniat când a văzut că binecuvântarea pentru cei nevoiași era împiedicată (Marcu 3.5; 10.14). Pavel adaugă: „și nu

păcătuiți”, pentru că trebuie să fim atenți ca ceea ce începe cu o mânie dreaptă să nu se transforme în mânie carnală.

Pentru că se spune: „Să nu apună soarele peste mânia voastră”, unii gândesc că Pavel spune că nu trebuie să ne culcăm mâniați, ci că trebuie să punem în ordine lucrurile în sufletul nostru cu Domnul, în condamnare de sine, în aceeași zi în care s-au întâmplat. Însă, nu se spune literalmente că soarele apune; este un limbaj figurat care vorbește despre păstrarea vie a mâniei drepte. Nu trebuie să lăsăm să se stingă mânia noastră dreaptă împotriva păcatului, altfel vom deveni indiferenți față de rău. Imaginea provine din Iosua 10.12-14, unde Iosua Îi cere lui Dumnezeu să lase soarele să strălucească până când armatele lui Israel își vor judeca dușmanii. Îndemnul vizează faptul că nu trebuie să devenim niciodată indiferenți față de rău. Ar trebui să avem întotdeauna o mânie sănătoasă, nepieritoare și dreaptă împotriva răului. Domnul Isus este, de asemenea, un exemplu în acest sens. El a arătat o mânie dreaptă față de negustorii din Templu. De două ori i-a alungat pe negustori: o dată la începutul slujbei Sale (Ioan 2.14-17) și a doua oară la sfârșitul vieții Sale (Matei 21.12,13). Atitudinea Sa față de acest păcat nu se schimbă.

În versetul 27, Pavel adaugă că trebuie să fim atenți să nu dăm „loc diavolului”. Aceasta se întâmplă atunci când permitem ca mânia noastră împotriva păcatului să se potolească. Indiferența față de răul de orice fel deschide ușa pentru ca diavolul să lucreze în viața noastră.

Să dăruim altora, în loc să furăm de la ei

Versetul 28

Efeseni 4.28: Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.

Ar trebui să dăm ceva altora, în loc să furăm de la ei. Poate că furtul a fost un mod de viață pentru unii în zilele când nu erau convertiți, dar acum ar trebui să fie atenți nu numai să nu ia de la alții, ci să le dea. În creștinism trebuie să lucrăm cu mâinile noastre nu doar pentru a ne satisface nevoile zilnice, ci și pentru a ne depăși nevoile zilnice, astfel încât să avem ceva de dăruit altora. Aceasta arată că una dintre caracteristicile „omului nou” este o preocupare și o grijă autentică față de ceilalți, care se demonstrează prin dăruire cu jertfire de sine. Domnul Isus a exemplificat desăvârșit aceasta în viața Sa. El ne-a învățat prin exemplu Său, că „este mai ferice să dai decât să primești” (Faptele apostolilor 20.35).

Să vorbești altora cu har, în loc să folosești cuvinte stricate

Versetele 29,30

Efeseni 4.29,30: Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră, ci, dacă este vreunul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud. Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.

Ceea ce caracterizează lumea, prin care trece credinciosul, sunt „cuvintele stricate”. Unii oameni cu greu pot rosti o propoziție fără să folosească un limbaj stricat. În contrast clar cu aceasta, creștinii credincioși trebuie să vorbească cu cuvinte prietenoase cu toți cei cu care au de-a face. Domnul este exemplul nostru și în privința aceasta. Toți cei care L-au auzit „se minunau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4.22).

Lucrurile pe care le spunem și le facem nu ar trebui în niciun caz să „întristeze pe Duhul lui Dumnezeu” care locuiește în noi. El este o Persoană divină cu sentimente, iar dacă facem ceva ce El nu ne-a învățat să facem, El se întristează. Următorul verset ne dă exemple despre ceea ce L-ar întrista: „Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate” (Efeseni 4.31). În altă parte, ni se spune să nu „stingem” Duhul (1 Tesaloniceni 5.19), ceea ce înseamnă că nu Îl lăsăm să lucreze prin noi așa cum ar dori El. Așadar, întristarea și stingerea sunt opuse. A întrista Duhul înseamnă a face ceva ce El nu ne-a îndemnat să facem, iar a stinge Duhul înseamnă a nu face ceva ce El ne îndeamnă să facem. Din moment ce Duhul ne-a „pecetluit pentru ziua răscumpărării” prin locuirea Sa în noi, trebuie să fim foarte atenți să trăim în conformitate cu Locuitorul divin din noi. Tot ceea ce face Dumnezeu are în vedere ziua în care vom fi eliberați de prezența și puterea păcatului (acesta este sensul răscumpărării), astfel încât să putem fi folosiți pentru a arăta gloria lui Hristos.

Bunătate și compasiune în loc de amărăciune și mânie

Versetele 31,32

Efeseni 4.31,32: Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.

Ar trebui, de asemenea, să „înlăturăm” din viața noastră „orice amărăciune și supărare și mânie și ...” etc. Toate acestea trebuie să fie înlocuite de bunătate și compasiune. Nimeni nu a exemplificat aceasta mai bine decât Domnul Însuși. Când bietul lepros venit la El, Lui „I s-a făcut milă” și „Și-a întins mâna și S-a atins de el” (Marcu 1.41). Era probabil prima dată după ani de zile când cineva se atingea de acest om.

Să ne iertăm unii pe alții, în loc să fim mânioși, jignitori și răutăcioși

O altă însușire a „omului nou” este că nu ținem ranchiună. Ca unii care am primit „harul” lui Dumnezeu, ni se cuvine să ne purtăm cu ceilalți așa cum El S-a purtat cu noi. După ce am primit iertarea veșnică de la Dumnezeu, trebuie să arătăm același spirit iertător față de alții care se comportă cu amărăciune și mânie față de noi (Efeseni 4.32). Și aici, Domnul Isus a arătat în chip desăvârșit această atitudine. Când oamenii L-au respins și L-au bătut în cuie pe cruce, El a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23.34).

Titlul original: „Walking Worthy of Our Calling as Members of the Body of Christ: Ephesians 4:1-16” și „Walking Worthy of Our Calling Under the Lordship of Christ: Ephesians 4:17-5:21”

din *The Epistle of Paul to the Ephesians: The Purpose of the Ages*